

În dialog cu Andrei Ciubotaru

Forme și fond

Horia Popp

Luni s-a vernisat la Galeria Apollo personala foarte tânărului pictor Andrei Ciubotaru. Mi s-a părut o expoziție remarcabilă, având, printre altele, un pronunțat caracter polemic. Împetricatul (al cărui product artistic seamănă, așa cum se și cuvine, cu agitata-i biografie) a vrut să-și termine liceul înconjurat de câini Husky, foci și urși polari, în îndepărtata Alaskă. Călduroasa societate! Plăcându-i foarte, a mai stat acolo și în primii doi ani de facultate. Pe care a terminat-o, totuși, la București (2002 - clasa regretatului Florin Mitroi). Studii aprofundate, în 2003, cu maestrul Marin Gherasim. Care-l și reține (ce l-o fi apucat?) ca preparator al masteranzilor din Universitatea Națională de Arte. Dar, ca să nu se plictisească, mai comite zilnic și capodopere. După ce a încercat performance, împreună cu toată gruparea artistică Pâlnia, iată-l acum, singur, singurel, în expoziția Forme. Hai să încep de aici dialogul!

De ce Forme?

Pentru că statutul meu de foarte tânăr burlac îmi solicită o preocupare permanentă pentru așa ceva, adică pentru anumite forme: ele alcătuiesc imaginea vizuală, iar eu asta fac, construiesc imagini. De la simplu (bidimensional), până la obiect (așa cum înțeleg eu asta): un aranjament care, la fel cu întregul stil de organizare al spațiului expozițional, zic eu că mă definește și mă personalizează).

Când anume te-ai decis să te dedici unei cariere artistice?

Aveam vreo șase ani și am pictat primul meu peisaj. Mi-l amintesc și acum, era o căpiță, un vișin mare, o grădină de legume și multă iarbă verde.

Înțeleg de aici că a fost o reușită?

Fii convins! Din vișin a ieșit un ceva gen roată, iarba părea mai degrabă salată, iar căpița rânjea ca o dihanie. Încântat de mine, am decis atunci să pictez toată viața.

Dar pe chestiile astea pe care le faci acum, ai curajul să le numești pictură?

Vezi cum ești? Cam așa îl tratau și pe Van Gogh contemporanii lui. În schimb, mie opera lui îmi place. Chiar dacă mă aștept ca, și eu, încă înainte de a-l depăși, să ajung tot la balamuc. Dar ciorile pe care o să le pictez atunci, vor fi albastre. Culoarea mea preferată.

Ciudat! Pentru că în expoziția ta văd că predomină nuanțele de portocaliu. Ești cumva daltonist? Nu-i nici o problemă, mai cunosc, asemenea, o mulțime de genii transpirând, bine mersi, în branșă.

Când mi-am proiectat expoziția, m-am ciocnit doar de o singură (dar mare) problemă: albastrul meu, al meu, funcționează, din păcate, ca vopsea de fond pentru scena (politică) pe care oarece soliști cântă șlagărul “trei trandafiri se legănau pe o pânză de păianjen”. Cum nu mi-a plăcut spectacolul lor, am ales oranjul...

Ziua, 17.03.2005